

GÜZEL GÜNLER GÖRECEĞİZ ÇOCUKLAR...

Hatice KABAK

Dünyanın her yerinde güzeldir çocuk olmak ve
dünyanın hiçbir yerinde zor değildir onları mutlu etmek.
Çünkü hepsine yakışır masumiyet, hepsi sarar onu saran kolları, itmez...
Rengarenk bir balonda,
bir elma şekerinde,
kokulu silgilerde,
yılın ilk karında,
yıldızlı pekiyilerde,
rengarenk masallarda,
kendi elleriyle yaptıkları kağıttan bir turna kuşunda,
iğneli maskedeki suretlerinde,
imkansız gibi görünen çiviye açma çabalarında,
halatı olanca gücüyle asılan ellerinde
ve en önemlisi onlara içtenlikle gülümseyen bir çift gözde,
sevgiyle dokunan bir çift elde gizlidir...

Kocaman umutlu gözlerinde biriktirirler sanki hepsini,
anlatmak isterler bir türlü anlayamadıklarımızı, anlamlandıramadıklarımızı...
"Anlamamız ve anlatmamız gerek, o gözlere yakından bakmak gerek"
deyip düştük yollara...
İLKİYARımızla, benim ilk proje heyecanımla...

Küçük elleriyle çekingen,
utangaç, sevgi dolu gülüşleriyle
her birimize sunulan karanfiller...
"Hoşgeldiniz abla okulumuza" diyen,
bir taraftan "acaba niye geldiler" diye merakla bakan gözler...

Hepsini kucaklama,
hepsine dokunma isteğim,
var gücüyle el sallayan tüm ellere uzanma isteğim...

Ne söyleyebilirimki;
"anlatılmaz, yaşanır" cümlesi burada bulunduğu kadar hiç anlam bulmamıştı benim için,
hiçbir yerde, hiçbir özel anımda..

Onlarla aynı şartlarda,
aynı yataklarda yatacağımızı duyunca gözlerinden okunuyordu mutlulukları.
Aynı mutluluğu bir de uzun yemekhane kuyruklarında onlarla birlikte
beklerken,

“ne güzel, her zaman beraberiz” deyişlerinde
görmüştüm,

aynı çemberin çevresinde akşam eğlencesinde
çoşkuyla zıplarken görmüştüm,
masal okumak için odalarına gittiğimde,
mektuplarına cevap yazmaya söz verdiğimde
görmüştüm.

Belimi sımsıkı saran kollarda hissetmişim...

Sabah sporu, günboyu süren etkinlikler,
tenefüs etkinlikleri,
koridor etkinlikleri derken kaybolmuştum sanki zamanda,
başka bir dünyadaydım sanki...

Ve o dünyada kaybolmuştu sanki
tüm gündelik, basit telaşlarım,
yorgunluğum, uykusuzluğum, hepsi kayıptı...
Var olan tek gerçek çocuklar ve
onların içtenlikle saran kollara,
umutlu tutan ellere, küçük kıvılcımlara, okuma heyecanına ihtiyacı olduğuydu...
“çok okuyup, çok çalışıp bizi geçme” amaçları olsun istemiştik,
hepsi günün sonunda söz vermişti ve bu en büyük mutluluğumuzdu...

Onlardan ayrılmanın bu kadar zor olacağı aklıma hiç gelmemişti..

Tatlı masallarla biten gecenin ardından,
tekrar yollara düşmek lazımdı, bizi bekleyen daha çok çocuk vardı...

Biliyorum; yollar hiç bitmeyecek,
bizi bekleyen çocuklar da...
Onlara uzanan ellerin de hiç bitmemesini diliyorum.

Biliyorum ki;
daha yakından bakmak gerek o gözlere,
hepsini anlamlandırmak gerek,
hepsinin sevgiyle çarpan kalplerine dokunmak,
hepsine layık olmak için daha fazla gayret etmek gerek...

Sonunda hep bir ağızdan aynı şarkıyı söyleyebilmek gerek:

“ Güzel günler göreceğiz çocuklar
Güneşli günler göreceğiz
Motorları maviliklere süreceğiz.”

Hatice Kabak
ODTÜ İşletme Mezunu